

יאיר ניצני מרים גבה

הראשון בבידוד

מלצרית שהתגלתה כחולת קורונה גרמה לי לשבת בבית עם בידוד מתקדמת. הבעיה התחילה כשהבנתי שאני נהנה מזה

כנתי פעולה נגדית. מכיוון שאחרי סערת טדי שגיא היה ברור שמשרד הבריאות כבר לא יעז לתת לעוד מישהו הנחת סלב, חשבתי שזה זמן טוב להזכיר להם שאני אמנם לא מיליאדרה, אבל כן דמות רבע ציבורית. רציתי לתבוע את השארתי בבידוד, בהיותי סכנה לציבור. כשאשתי עזבה לרגע את המחשב, נכנסתי לצ'ט, הצגתי את עצמי וביקשתי שיעבירו אותי לגרוע, אני חייב לדבר איתו על מסלול VIP. האיש בקו השני הבהיר שאין מסלול כזה, ושכל מקרה, אני מקסימום TIP – טיפה'לה אימפורטנט פיפל.

בצר לה, החליטה האשה לפנות לקופת החולים כדי לבצע בדיקות קורונה לשנינו. המחשבה שלה היתה שאם ניבדק ונימצא בריאים, היא תציג את הממצאים למשרד הבריאות ותוכל לבטל את רוע הגזירה. הזימון לא אחר לבוא, והופנינו לבצע בדיקה באצטדיון הכדורגל של פתח תקווה, מקום שבו לא ביקרתי מעולם. נסענו לשם. במקום לא היה איש מלבדנו ומכמה אנשים לבושים בבגדי חלל. למרות שהייתי די משוכנע שאני בריא כמו שור מחוסן, ניסיתי להבין איך אני בכל זאת יוצא מכאן

בכמה תוכניות ריאליטי נחותות ולברוק אם אני עדיין לא סובל אותן. בסוף הלכתי על בדיקת טעם מסורתית יותר. זללתי שלל מאכלים ליד המקרה, ואכן, הטעם של הבורקס, החצילים ברוטב, הקבבים והגלידה שטחנתי בלי צנזורה, נשאר בדיוק כמו שהיה. לצערי, כך גם מספר הקלוריות שבהם.

כמי שאובחנו כ"כמעט חולים", הציפייה שלי ושל הגברת היתה שבנות הבית האחרות ידאגו לנו. יבשלו, ינקו, יסדרו, וגם ילכו לקניות. אבל אחרי זמן מסוים (שתי דקות) הבנו שזה לא יקרה. הכרזנו על הפרדה בין המבודדים לחופשיים במטבח, הזמנו בטלפון משלוחים מהסופר וקיווינו לטוב.

כמה שעות אחרי ההרשמה באתר, צצו לפתע הרהורי כפירה אצל הגברת הראשונה. למה בעצם מיהרנו כל כך ונרשמנו לבידוד? הרי אם השכנים לא היו שולחים לנו את ההודעה, לא היינו יודעים בכלל שאנחנו אמורים להיכנס לבידוד. מאיפה הגיעה ההודעה הזאת? האם היא מחייבת אותנו?

משיחה עם מנהל בית הקפה התברר שהמלצרית המדור ברת לא שירתה את השולחן שלנו, אנחנו כלל לא ישבנו

זה היה יום שישי רגיל, עד כמה שמשוהו יכול להיות רגיל בתקופה שבה אתה מסתובב עם מסיכה על הפנים למרות שלא פורים ולא זכית בלוטו. בשעת צהריים ביקשה רעייתי שאבוא לקפה השכונתי, שם ישבה ופטפטה עם זוג חברים, ושמשם נלך ביחד לקניות בסופר.

הצטרפתי לחבורה, ביקשתי מהמלצר סודה, ואחרי זמן מה נפרדנו מהחברים וצעדנו אל הסופר. סוף השבוע עבר לו ברוגע יחסי, ללא אירועים דרמטיים, אבל לכל שבת יש מוצאי שבת, שלפעמים נדחים לבוקר של ראשון. בשעה מוקדמת נפלה הפצצה בדמות מסרון שהגברת הראשונה קיבלה מאחת השכנות ושבישה, מטעם המועצה המקומית, שכל מי שביקר בבית הקפה המדובר בתאריכים הנקובים, דהיינו בזמן המשמרות של מלצרית שהתגלתה כחולת קורונה, צריך להיכנס לבידוד.

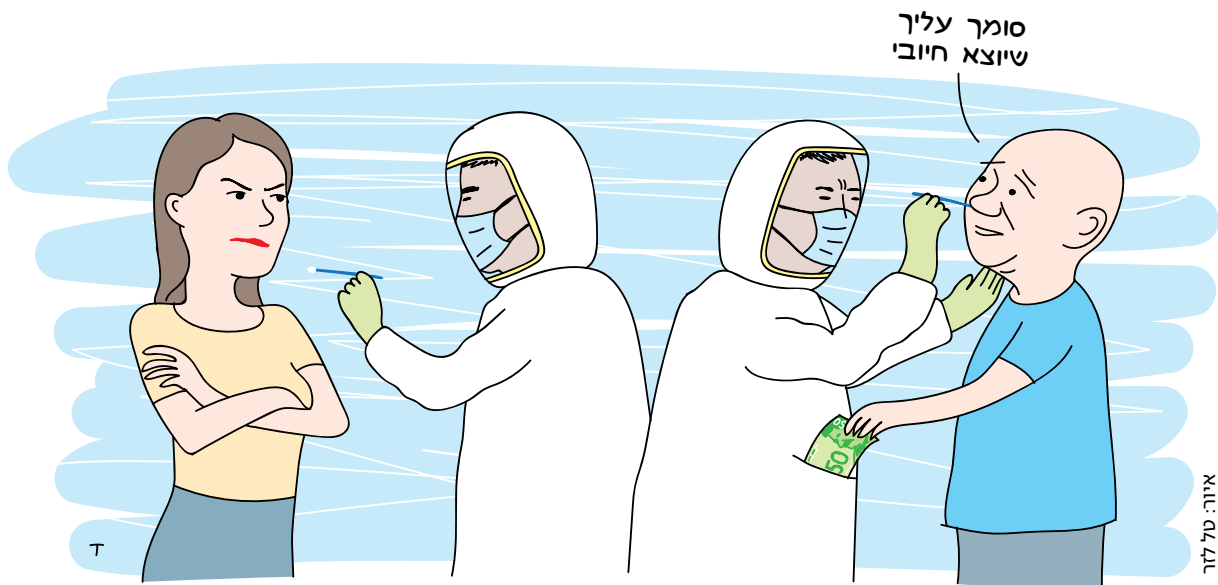
השעה היתה מוקדמת והמחשבה לא צלולה במיוחד, אחרת אין הסבר לעובדה שכמה דקות אחרי שקיבלתי את ההודעה, שכללה תופעות לוואי של באסה גדולה, רשמתי את הגברת ואותי באתר משרד הבריאות במקום המיועד לנכנסים לבידוד. בדעבד אני מסיק שהפזיזות בהחלטה להירשם נובעת מהחייבה המוזה של – שלא לומר התמכרות – לטפסים מקוונים. אני מרגיש שטופס מקוון הוא סוג של מבחן אמריקני מול היקום. גם אם בצד השני נמצאת סתם חנות מקוונת, וגם אם מדובר בסך הכל בשאלון שביעות רצון של עלי אקספרס, אני חש איזה סיפוק לא ברור כשאני מצליח להשלים אותו בהצלחה, ובהחלט ייתכן שמדובר בניסיון לפצות את עצמי על הכישלונות הסדרתיים במבחנים מתקופת בית הספר.

אחרי שנרשמנו ישבנו בבית, ריחמנו על עצמנו והתחלנו להתארגן לבידוד. אני ביטלתי את כל עיסוקיי ופגישותיי לשבועיים הבאים, כולל הרצאה מתוכננת מול קבוצה של רופאים בצפון (כמצב הנוכחי היתה סכנה שהמי פגש אתי ימוטט את כל מערך הרפואה בארץ), דבר נדיר בימים אלו ששכרו בצידו (ותודה ל"צ'ייסר" שהחליף אותי). מצד שני, אין טוב בלי רע, ובגלל הבידוד "נאלצתי" לבטל גם כמה פגישות שממש לא התחשק לי לקיים, מה שהסב לי שמחה מסוימת שעליה לא גיליתי לאף אחד עד עכשיו. ניסיתי לגלגל בראש עם מי התרועעתי בסוף השבוע ומה הסיכוי שחשתי המזל שפגשתי נדבק ממני. למרות שלא היה בזה שום היגיון, היתה לי גם תחושת אשמה דבילית, ששמורה לדור שהתרגל לחשוב שהוא חטף צינון מכיוון שלא לבש סוודר, או שזנפו בו על שהוא יושב בבתי קפה במקום ללכת לעבודה.

בצר החיובי, השמועה על כך שלקיתי בבדרת פשטה בין מכריי במהירות, וחברים טובים הציעו עזרה בקניות, הסעות וכיוצא באלה. כמאמר השיר, הייאוש נעשה יותר נוח (אם כי לא בטוח שלונדון היא יעד מועדף כרגע, אולי עדיף לעדכן את השיר ל"ניו זילנד לא מחכה לי").

חבר אחד נזף בי והסביר שמאז האיכונים של השב"כ, בכל פעם שהוא מגיע לבית קפה הוא מעביר את הנייד שלו למצב טיסה, כדי שלא יידעו איפה הוא היה. רעיון נחמד אם יש לך מאהבת או משהו להסתיר, וגם סתם כי מצב טיסה זו הטיסה היחידה שמתקיימת בימים אלו.

במקביל, רציתי להבין אם אני חולה או לא, ומכיוון שהי רגשתי מצוין, ניסיתי לברוק אם יש לי תסמינים. הסימנים הראשונים שעליהם הצביעו בתקשורת הם אוברדן של חוש הטעם והריח. כדי לוודא אם האף שלי עדיין שמיש דילגתי על כמה מקלחות והתחלתי לרחוץ את עצמי. אשתי נכנסה למטבח והופתעה לראות אותי מרחרח את פה הזבל. כדי לברוק שלא איבדתי את חוש הטעם, שקלתי לצפות

עם תוצאות חיוביות וחופשה של עוד שבוע בבית. מבעד לחלון המכונית תהיתי אם נפנוף בשטר של 50 שקלים יובן כבקשיש לברוק כדי שיוציא אותי חיובי, אבל לא ממש הצלחתי ליצור איתו קשר עין דרך קסדת האסטרונוט. כשחזרנו הביתה, הגברת הראשונה חזרה לצ'ט וביקשה לשוחח עם נציג. ואכן, בחור נחמד צלצל ושאל שאלות, כשהיא מסבירה לו כמה הבידוד מיותר במקרה שלנו. אני בינתיים ניסיתי להפריע ברקע עם שיעולים ואפצ'ים מבוזבזים כדי לסדוק את הסיפור שלה ולהרוויח עוד כמה ימים של חופשת "הכל בידוד", אבל הם סיכמו ביניהם שאם הבדיקה תצא שלילית, נשוחרר.

אחרי יום הגיעו התוצאות. שנינו שליליים, כמובן, ואני נהייתי שלילי במיוחד, כי הבנתי שנגמר החיים הטובים. הפגישות חזרו, וגם המטלות. עכשיו יש לי משחק חדש לקראת חופשת הקיץ. אני מסתובב בבתי קפה, מחפש מוי קדי הרבקה ומנסה לזהות מלצר או מלצרית שיש להם את הווידוס. אם את/ה עובר/ת במקום ציבורי וחולים בקורונה, צרו איתי קשר בפרטי. עדיפות למשתעלים. ●

yairn@israelhayom.co.il

בתוך המסעדה אלא במרפסת, ואני ספציפית הייתי שם מספר דקות מוגבל מאוד. הגברת הפצירה בי לנסות להסי ביר לרשויות שחלה כאן טעות, שמדובר בשני חפים מפשע ומשיעול, שלגמרי בטעות מצאו את עצמם מאחורי שמש ובריה, ושחייבים לחון אותם, או לפחות לנכות להם שליש על התנהגות טובה וגעגועים לשופינג.

אלא שאני בשלב הזה כבר הסתגלתי לבידוד, ואפילו התחלתי לאהוב אותו. עבור הסוציומט המיוזנרופ שבי, להיות בבית הרגיש ממש כמו בבית. אין פגישות, אין עבודה, המזגן נותן עבודה, "פאודה" עונה 3 עלתה בנטפליקס, מה יכול להיות יותר טוב מזה?

הגברת הראשונה חשבה אחרת. העוצר של פסח הספיק לה בענק. בעודי מסתלבט על הספה מול הטלוויזיה במכי נסיים קצרים ועם צלוחית ענבים, היא חזרה לאתר משרד הבריאות, נחושה לבטל את גזירת הבידוד. כשסוף-סוף עלה מולה בצ'ט נציג של משרד הבריאות, היא הסבירה לו מדוע אנחנו מבודדים על לא עוול בכפנו, בלהט שהיה עשוי לשחרר ממאסר גם את רומן ודורוב.

אני, שרציתי להמשיך את החופשה הכפויה, הכנתי תו-